

häbbiga, ja Kadrina kattis ruttuste pööllega maagna finni, mis eilise lemeaga murgas seisid. „Ei se pole hea”, ütles Kristohw, ja pannu pöölle illusastesse jäalle tolli peäle. „Peab waerwa näggema hommikust öhtonit”, kaebas naene; häbbi tussi peäle wadates kuida sün teik alles lõrristamata olli. — „Jah”, ütles Kristohw, ja ei samud healest arre, kas ta eniam kaebas õega ehit õe peäle.

„Tulle seia, Dina”, ütles ta ühhe kahhe aastase tüttarlapsoleksesse wästo. „Kas tead ka, et täma pühhapääv on? Sa pead filmi pessema, ja eilise leme märgid ärras pühkima, et punnased pallekosed eniast näitwad. Vanne tähhele Juunimala illusat taewa, ja sinnu olled ni muist, kui weike pörjas.

Dina ei meistrinud sedi paljo, vatis kartlikult taewa pele üllesse, jesis mee ömbre kallale, ja kastis lässi wette ja nühhis pälset. Kristohw kuivatas neid ja aias

juuksid filmist ärra, ja kitis tedda. Laps olli rõmus, et ta kül festki paljo ei mööstnud; wanniemad wenniad ja õed said eniam arro. Maria, kahheteistkünnue aastane tüdruf, teggi pead silledaks, ja Britjo, kellel wanna kuub selgas, puggis nurka.

„Oh, sünna laiss tüdruf”, hüdis emina kurjaoste, „ja ollesid amme wünud pestud ja harritud olla; mis ja nüüd seisad ja nühhid seina?”

„Maria”, ütles Kristohw, „kui enimal aega ei olle, sünno peale hüda, siis pead isse enneje eest hoest kandma, warra hommiko pead harrima ja filmi lopputama, ja korra pärast ka õed ja wenniad. Sa woid Britjule teist kuge selga panna, firriko aeg jouab kätte.”

„Wallato pois”, ütles emma jäalle; „ta on vinnia kue siiskunud; ei makja uit ašja neile tehha. Minnewal pühhapäival ei saanud ma aega, sedda wanna kuge nöbeluda, parram kuub olli temmas esmapä öhtuni